

- Csontos: Igazán kellemes.
- Pikó: Dacára, hogy az én tulajdonomat képezi számos nagy gyár, enyém a világhírű berlini Minta Poloskairtó Vállalat, a szívem régi melegségét megőriztem. És a hálát tartom a világ legszebb erényének. Nincs poloska az ön lakásában?
- Csontos: Nincsen, mert...
- Pikó: Igazán, szivből sajnálom. Ingyért kiirtottam volna. Néhány alkalmazottammal vagyok itt Pesten tanulmányúton. Budapest igazán vezet minden téren.
- Csontos: De ön azt mondta: ingyért. Hát bizony esetleg lehetne, mert néhány mégis lesz a rovarokból, úgy véletlenül.
- Pikó: Na, lássa, kedves képviselő úr. De nem csodálkozik, hogy ingyért teszem?
- Csontos: Talán tanulmányi célból?
- Pikó: Oh, nem! Hálából! Én igen nagy hálával tartozom, a kedves képviselő úrnak. Mikor Nyirváron volt kormánypárti jelölt, most tizenkét éve...
- Csontos (fészkelődve): Pszt! Pszszsz!
- Pikó: Titok?
- Csontos: Nem, csak nem szeretném, az inasom...
- Pikó: Azóta, a jelöltsége óta tartozom rettentő nagy hálával. És be is bizonyítottam hálámat. Ime, ez árjegyzékem irtó szereimről, magyar nyelven... (Átad egy árjegyzéket.)
- Csontos (olvas és aztán feláll): Oh, ön Pikó Dániel, kit én levágtam a kötélről... (Parolázás.)
- Pikó: Igen, én Pikó vagyok. Tönkrementem és a padlásán, a vendéglő padlásán felakasztottam magamat. És véletlenül ön is odajött az utolsó percben, lelkes választói elől és levágott. Uram, tele hálával a szívem... Mert a hála a legszebb erény a világon. Önnek köszönhetem, hogy ma Berlin virilistái között vagyok. Egész magyarnyelvű árjegyzékemet önnek ajánlottam, hálából.
- Csontos (olvas): Csontos Gáspár kormánypárti képviselő úrnak az önkezüleg vetett huroktól megmentett hálás... De kérem, egy ilyen árjegyzéket nekem ajánlani...! És én...
- Pikó (büszkén): Ötszáz ezer példányban nyomattam és elküldtem a kormány minden férfiának is.
- Csontos: De micsoda örültség! Kérem kinevettet! Én ellenzéki képviselő vagyok!
- Pikó (megdöbbenve): Az baj. A hálám így kellemtelen volt és igazán...
- Csontos: Sütötte volna meg! De milyen baj!
- Pikó: A nagyobbik még az alapítvány... Igazán sajnálom...
- Csontos: Mit beszél? Micsoda alapítvány?
- Pikó: Az ön nevében tettem egy alapítványt elzülött kormánypárti választók felsegélyezésére.
- Csontos: Vonja rögtön vissza! Lelövöm! Hiszen tönkretesz! (A saját haját tépi.)
- Pikó: Kérem, én hálából tettem! Egy kormánypárti lapnál voltam, ott tanácsolták... Meginterjúvoltak és én fényesen bizonyítottam az ön kormánypárti meggyőződéseit. Hogy mennyit szenvedett értök, Elmondtam a padlást is...
- Csontos (a Pikó haját tépi): Maga gyilkosom! Pusztuljon! Vonja vissza...
- Pikó: Kétezer korona... Már késő... A lapokban benne lesz...
- Csontos: Takarodjék rögtön...
- Pikó: Én hálából akartam... Jaj, kérem...
- Csontos: Kösse fel magát! (Kidobja, aztán egy székre roskad.) Borzasztó ez a politikai pálya! Mit irnak majd a lapok?! Uram, ne hagyj el...
- Az inas (belép): Micsoda vihar?! Rendre!! Eláll!! Éljen az általános titkos választói jog!!

(Függöny.)

ORBÓK ATTILA.

Igy lesz majd egyszer.

*Sok könnyem int feléd a polcra!
Mikor szobádra száll az est
S a sok könny, mint egy-egy pacsirta
Az alkonyatban sírni kezd.*

*Dalos varázs befonja lelked
S míg rajta bánat zokog át
Piros vágyrózsák illatától
Kábító lesz sötét szobád.*

*És reszkető kezed simítva
Babrálgat el a könnyveken
S a holt betűkből, mint a tóból
Ragvog ki rád két kék szemem.*

*És minden sorát ajkad éri,
Megcsókolsz minden szent lapot.
Jövök, ha hívsz, mert mindörökre
Betűkben élek és vagyok!*

Hangay Sándor.